SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová

Uvězněná v Karibiku

HARLEQUIN

MICHELLE SMARTOVÁ

UVĚZNĚNÁ V KARIBIKU

PŘEKLAD

BŘETISLAV ČENDA

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – *a Emily a Paša* – Uvězněná v Karibiku*; postačí ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce* Dědic jedné noci*), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem…*

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron*, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili…*

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou
Váš Harlequin

Michelle Smartová

UVĚZNĚNÁ V KARIBIKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Russian's Ultimatum

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Uvězněná v Karibiku, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2908-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2909-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2910-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Emily Richardsonová vklouzla pod lešení tyčící se nad vchodem do jedné z nejmodernějších budov v samotném středu Londýna, vešla dovnitř, prošla rozlehlým atriem a zamířila k širokému schodišti. Vystoupala do prvního patra, zabočila doleva, došla na konec chodby a přivolala výtah. Když pak nastoupila a dveře se za ní zavřely, konečně si dovolila vydechnout.

Podívala se na sebe do zrcadla na stěně kabiny a pozvedla obočí. Fádní pracovní kostýmky nepředstavovaly zrovna její šálek kávy, zvlášť když měly střih, jako kdyby pocházely z osmdesátých let. Cítila se jako ve svěrací kazajce a ty černé boty na jehlových podpatcích ji přímo ničily.

Musela se tak ale obléknout, protože potřebovala budit dojem, že do téhle budovy patří. Nikdo nesměl cítit potřebu věnovat jí víc než jeden pohled. Ve svém obvyklém oděvu by byla příliš nápadná – odhalili by ji, sotva by sem vešla. Ale i v tomhle kostýmku musela být opatrná. Dokonale si svůj příchod načasovala – nesměla tu být příliš brzy, aby nevzbudila pozornost, ale ani příliš pozdě, aby nemohla narazit na lidi, jimž se chtěla vyhnout. Zatím jí to vycházelo.

Aby se výtah mohl dát do pohybu, bylo třeba zadat kód. Když to udělala, výtah ji vyvezl do nejvyššího patra, kde sídlilo vedení Bamber Cosmetics International, nyní přejmenované na Virshilas LG.

Největší kancelář patřila samotnému panu Pašovi

Viršilasovi, pro většinu světa známého pod anglickou podobou svého jména jako Pascha Virshilas. Dnes se v ní ale nenacházel – dneska byl totiž v Milánu.

V nejvyšším patře měly na rozdíl od zbytku budovy renovační práce teprve začít. Nepochybovala o tom, že to nepotrvá dlouho a bude to tady přesně odpovídat představám Paši Viršilase, jak mají vypadat moderní kanceláře vrcholového managementu.

Došla k nenápadně působícím dveřím, jež se otvíraly pomocí magnetické karty. Emily naštěstí takovou kartu měla – vzala ji z otcovy peněženky…

Když otevřela dveře a vešla dovnitř, ocitla se v rozlehlých kancelářských prostorách bez jakýchkoli příček. Skutečnost, že tam nikdo nebyl, ji znovu přiměla hlasitě vydechnout úlevou.

Odhodlaně zamířila ke kanceláři pana Viršilase. Našla ji odemčenou a uvnitř nebyla dokonce ani sekretářka. Docela ji to překvapilo. Pan Viršilas byl totiž natolik posedlý bezpečností, že by se nedivila, kdyby to tu pro případ, že by sem vnikl nějaký vetřelec, bylo přímo prošpikováno nastraženými výbušninami.

Možná nebyl zas až tak paranoidní, jak jí bylo řečeno.

I tak ale byla raději maximálně opatrná. Když dveře mírně pootevřela, přiložila k nim ucho a zaklepala. Kdyby se osud postavil proti ní a uvnitř se nacházela třeba uklízečka, omluvila by se a řekla, že zabloudila.

Její zaklepání zůstalo bez odezvy.

Odvážila se pootevřít dveře víc. Poté je otevřela úplně, s bušícím srdcem vešla dovnitř a zavřela za sebou. Byla tam.

Protože ze všeho nejdůležitější byl čas, rychle se rozhlédla, sáhla do zadní kapsy sukně a vytáhla z ní paměťovou kartu.

Její zdroj ji informoval, že Paša Viršilas má v každé své kanceláři kdekoli na světě nějaký notebook. Pokud ano, tak notebook ležící na stole z nich byl

nejdůležitější, protože byl se všemi ostatními propojen a nacházely se v něm všechny soubory, které byly vytvořeny ve firmách patřících Virshilas LG. Právě pomocí tohoto počítače by mohla očistit jméno otce.

Byla to zřejmě ta nejuspořádanější kancelář na celém světě. Každý předmět se nacházel přesně na svém místě a nikde nebylo vidět jediné smítko prachu. Dokonce i zarámované kresby na stěnách byly zavěšené s milimetrovou, vojenskou přesností. Na dokonale vyleštěném ebenovém stole pod oknem ležela kromě počítače už jen nějaká složka.

Když otevřela notebook a zmáčkla tlačítko Enter, k jejímu překvapení okamžitě ožil.

Obočí jí udiveně vylétlo vzhůru. Zapomněl ho snad vypnout? Z toho, co o něm věděla, nebylo by to pro něj typické.

Nehodlala se tím ale zaobírat. Jak se říkalo, darovanému koni na zuby nehleď. Osud jí byl zřejmě v tomto případě příznivě nakloněn. Skutečnost, že počítač byl zapnutý, jí ušetřila odhadem dobré dvě minuty vzácného času.

Zasunula paměťovou kartu, zmáčkla několik kláves a zahájila kopírovací proces. Teď jí nezbývalo nic jiného než čekat.

Pokud byly odhady jejího kamaráda a zároveň skvělého počítačového experta správné, měla by se všechna data uložená v notebooku nahrát do šesti minut.

Modrá složka ležící vedle počítače byla docela tlustá, tak dva a půl, možná tři centimetry. Emily se k ní sklonila a otevřela ji. Na první stránce spatřila červené razítko Důvěrné. Zvědavě začala číst…

„Kdo, sakra, jste a co děláte v mé kanceláři?“

Emily ztuhla. A mozek jí úplně přestal fungovat – jako kdyby místo něj měla v hlavě najednou jen podivnou, ledově studenou mlhu. Papíry jí vypadly z rukou a snesly se zpátky do složky, ruce jí ale zůstaly nehybně trčet ve vzduchu.

Jako ve zpomaleném filmu zvedla hlavu a spatřila ledově se tvářícího Pašu Viršilase.

„Vy?“ zasyčel.

Nebyla si jistá, co pro ni byl větší šok, jestli skutečnost, že ji přistihl při činu, nebo to, že ji poznal. Setkali se totiž zatím jenom jednou, a ona tehdy vypadala natolik jinak, že při pohledu do zrcadla se sama stěží poznávala.

S vypětím všech sil se přiměla nasadit pokud možno neutrální výraz. Teď nebyla vhodná chvíle dávat najevo, jak moc jí je ten člověk odporný.

Setkala se s ním před šesti týdny během oslavy uspořádané na počest toho, že Virshilas LG spolkla Bamber Cosmetics. Emily se jí zúčastnila jen kvůli svému otci, jenž po nedávném skonu manželky špatně zvládal společenské události. Nejraději by na ně nechodil vůbec, jako vedoucí pracovník si to však nemohl dovolit.

Když musela potřást Pašovi rukou, zatvářil se lehce opovržlivě a zadíval se nikoli na ni, ale *přes* ni, jako kdyby vůbec neexistovala. Kdyby pak hned nepřešel k někomu dalšímu, ale věnoval jí aspoň pár vteřin, mohla by se omluvit, že není vhodně oblečená, protože šla rovnou z práce a neměla čas se převléknout. Zdržela se na jedné módní přehlídce, přičemž návrháři z firmy, pro kterou pracovala, považovali za nezbytné, aby na přehlídky chodila náležitě oděná.

Zdrželi se s otcem na té oslavě ze zdvořilosti asi hodinu a pak se vytratili.

Pochybovala, že by se jí z Pašovy kanceláře mohlo podařit vyklouznout se stejnou snadností.

„Na něco jsem se vás ptal, slečno Richardsonová. Doporučuji vám odpovědět.“

„Ale na otázku, kdo jsem, jste si právě odpověděl sám,“ řekla s větší odvahou, než jakou cítila. Její vzpomínka na Pašu Viršilase byla ještě stále živá, v téhle kanceláři ale působil ještě intenzivnějším dojmem. Byl

neuvěřitelně vysoký a ramenatý a dokonce ani bílá nažehlená košile a šedé proužkované kalhoty nedokázaly zakrýt, jak vypracovanou má postavu. Spíše ji zvýrazňovaly. A ten obličej… Byl tak dokonalý, že by se nedivila, kdyby se sochaři byli schopní mezi sebou servat o to, komu bude stát modelem.

„Nezahrávejte si se mnou. Co děláte v mé kanceláři?“

Sklouzla pohledem na paměťovou kartu, zasunutou zboku do notebooku. Když bude mít štěstí, možná se jí ta data přece jen podaří získat.

S předstíranou nonšalantností se naklonila nad stůl. „Šla jsem kolem, a tak mě napadlo, že se zajdu podívat, jak se vám tady daří.“ Zatímco hovořila, pomalu posouvala ruku k paměťové kartě. Když se jí konečně dotkla, nenápadně ji vytáhla.

Pokud si Paša něčeho všiml, nedal to na sobě znát.

Postavila se, přejela si rukama po sukni, jako kdyby si ji chtěla narovnat, a vsunula si přitom kartu do zadní kapsy. „Už bych ale asi měla jít.“

„Ne tak rychle. Nejdříve vyprázdněte všechny kapsy,“ vyzval ji Paša svou téměř dokonalou angličtinou, kterou kazil jen lehký přízvuk prozrazující jeho ruský původ.

Emily pocítila, jak jí vzadu na krku vyskakuje husí kůže. „To v žádném případě,“ prohlásila a začala se pomalu posouvat kolem stolu. V duchu si přitom nadávala, že nevěnovala větší pozornost vnitřním dveřím, v nichž se Paša tak nečekaně objevil. Když sem vešla, věnovala jim jen letmý pohled a pak na jejich existenci úplně zapomněla.

„Řekl jsem, abyste vyprázdnila kapsy.“

„Ne.“ Zaletěla očima ke dveřím. Bylo jí už sice šestadvacet, když ale ještě chodila do školy, byla docela mrštná a poměrně rychle běhala. Byla o polovinu menší a lehčí než on, a tak předpokládala, že bude určitě i rychlejší…

Když se pak Emily vrhla ke dveřím a hrábla po klice, Pašu to ani v nejmenším nepřekvapilo. „Jsou zamčené," oznámil jí suše.

„To vidím," zavrčela.

„Neotevřou se, dokud nezmáčknu tlačítko, a to neudělám, dokud mi neukážete, co máte v kapse."

Věnovala mu zlostný pohled.

Ani ho moc nepřekvapovalo, že když ji zabrala kamera a objevila se na obrazovce v jeho soukromé místnosti, tak ji nepoznal. Když se s ní setkal na té oslavě, měla na sobě dlouhé černé krajkové šaty s volánky a černé motorkářské boty a byla dost dramaticky nalíčená. Všechna ta černá výrazně kontrastovala s její téměř porcelánově bílou pokožkou.

Zatímco ostatní ženy si na svém vzhledu daly záležet, Emily se zřejmě chtěla odlišit a celou atmosféru nabourat. Stačilo jí k tomu už jen málo – černý závoj a dlouhé vlasy trčící odbojně do všech stran. Vypadala jako dokonalá gotická nevěsta.

Dneska měla vlasy stažené do drdolu – třebaže jí několik pramenů volně viselo podél obličeje – a na sobě měla klasickou modrou sukni po kolena, sako téže barvy a krémovou halenku. Na nohou měla černé lodičky a nebyla nalíčená. Nebylo divu, že ji nejdříve nepoznal a že si uvědomil, o koho se jedná, až když na něj upřela ty své tmavě hnědé oči.

Natáhl k ní ruku a čekal. Pokud by to bylo nutné, byl připravený čekat třeba celý den.

Nebylo to zapotřebí. Emily si totiž sáhla do zadní kapsy sukně a vytáhla nějaký malý stříbrný předmět. Vložila mu ho do dlaně a o krok ustoupila.

Byla to, jak ostatně čekal, paměťová karta.

Obešel stůl, posadil se do křesla, jež bylo ještě pořád teplé od jejího těla, a založil si ruce. „Posaďte se."

Emily krátce zaváhala, pak ale popadla nejbližší židli a odtáhla ji na opačný konec místnosti, aby od něj byla co nejdál.

„Nastal čas, Emily, abyste kápla božskou. Proč jste se pokusila ukrást data z mého notebooku?“

„A proč asi? Snažím se dokázat otcovu nevinu.“

„Tím, že ukradnete mé soubory?“

„Musela jsem něco udělat. Podle mých informací jste ještě vůbec nezačal vyšetřovat zmizení peněz, které podle vás odcizil. Je pod takovým tlakem, že se to začíná negativně projevovat na jeho zdraví.“

Emily by udělala cokoli, aby očistila otcovo jméno. Cokoli. Musela mu poskytnout něco, co by v něm znovu probudilo pocit, že stojí za to žít.

Třebaže jí to bolelo, uvědomovala si, že ona sama nepředstavuje dostatečně dobrý důvod, aby otec tu krizi překonal.

Když byla malá, také prožíval těžké časy. Přišlo dokonce období, kdy celé týdny nemohl vylézt z postele. Bylo to děsivé, skličující. Tenkrát ho podržela její matka. Ta už ale byla mrtvá. Skála, o niž se mohli s důvěrou opřít, byla pryč.

Její otec během pouhých tří měsíců přišel o ženu, kterou zbožňoval, a o práci, na niž byl tak hrdý. Vznášela se nad ním hrozba, že na dveře zabuší policie a že ho soud pošle do vězení. Při zpětném pohledu bylo jasné, že se pokusí o sebevraždu. Udělal to, a skoro se mu to povedlo.

Ztráta matky pro ni představovala tu nejhroznější věc, jakou kdy zažila, čerstvou otevřenou ránu, která se nemohla začít hojit, dokud byl otec v tak špatném fyzickém i psychickém stavu. Kdyby měla přijít i o něj…

Paša sebral složku, při jejímž pročítání ji přistihl. Takže měla v jeho firmě nějakého informátora… Bude se nad tím muset zamyslet, ale později. Teď musel věnovat pozornost důležitějším věcem, zejména musel zjistit, kolik toho ze složky vyčetla. Netušil, jak dlouho byla v jeho kanceláři. Určitě ale ne déle než deset minut, protože přibližně tak dlouho v ní nebyl. Za tu dobu

si ale mohla stihnout přečíst spoustu věcí, do nichž jí vůbec nic nebylo.

„O vašem otci si promluvíme později," prohlásil. „Teď mi povězte, co jste se dočetla v té složce. A neříkejte, že nic, protože jste byla do čtení docela slušně zabraná."

Dlouhé vteřiny zůstala zticha a jen na něj zamyšleně hleděla. „Nic moc," řekla pak. „Jen to, že nějaká společnost jménem RG Holdings kupuje Plushenko's."

Plushenko's byla ruská klenotnická firma, jejíž šperky byly považovány za jedny z nejluxusnějších na světě a která úspěšně konkurovala dalšímu známému ruskému výrobci šperků, Fabergému. Tedy alespoň v minulosti. V posledních letech totiž o výrobky této firmy už nebyl tak velký zájem a současný obrat byl jen zlomkem toho před deseti lety. Paša se tajně snažil tuto společnost prostřednictvím jedné nastrčené firmy koupit.

„Ach, a taky jsem se dočetla, že vlastníkem RG Holdings jste vy, ale že vaše jméno se v dokumentech týkajících se toho kontraktu záměrně nevyskytuje." Zamračila se, jako kdyby se snažila na něco si vzpomenout, a pak se jí na rtech objevil úsměv. „Jak zněla ta věta? Nějak tak, že je naprosto nezbytné, aby se Marat Plušenko nedozvěděl, že Pasha Viršilas má s tím obchodem cokoli společného. Řekla jsem to správně?"

Paša jen s obtížemi zachoval klid. Vevnitř to v něm ale vřelo.

Znovu se usmála, její oči ale zůstaly chladné. Naklonila se k němu a řekla „Je jasné, že ten obchod je pro vás důležitý a že ho potřebujete uchovat v tajnosti. Navrhuji vám proto dohodu. Když přestane otci vyhrožovat policií a soudy, nechám si tu informaci o záměru koupit firmu Plushenko's pro sebe."

Pašovy prsty pevně sevřely složku. „Myslíte si, že mi můžete vyhrožovat?"

Nonšalantně pokrčila rameny. „Můžete tomu říkat

vydírání, já bych ale dala přednost označení *dohoda*. Chci očistit otcovo jméno. Chci písemnou záruku, že proti němu nevznesete žádné obvinění. V opačném případě to vykřičím do celého světa."

Z toho, jak mu zbělely klouby prstů, Emily poznala, že se ze všech sil snaží zachovat klid.

Netušila však, jakým způsobem se dařilo zachovat klid jí.

Nikdy nebyla žádná nesmělá choulostivá květinka, to ani náhodou, do neohrožené bojovnice měla ale taky daleko. Postavit se takto mocnému muži, jenž mohl jejího otce i ji samotnou lehce zničit, ale nebylo jenom tak, a vědět, že se k tomu odhodlala a navíc zvítězila, jí přinášelo opojný pocit.

„Mohl bych vás za to nechat zavřít," pronesl výhrůžně Paša.

„Zkuste to," vybídla ho s úsměvem. „Budu si moci jednou zavolat. Myslím, že tu možnost využiji ke kontaktování firmy Shirokov. Uvidíme, třeba mě budou chtít zastupovat."

Pašovi se podařilo potlačit touhu sprostě zaklít. Právnická firma Shirokov totiž zastupovala Marata Plušenka.

Vážně si myslela, že ho může vydírat? Opravdu se tahle drzá potvora domnívala, že ho může zahnat do rohu a *vyhrát* nad ním?

O získání té firmy se snažil dva roky, před několika měsíci dokonce koupil Bamber Cosmetics, aby odvrátil hrozbu jakéhokoli podezření.

A Emily Richardsonová to všechno teď mohla poslat do kytek.

Kdyby Marat Plušenko získal sebemenší podezření, že by za RG Holdings mohl stát Paša, okamžitě by o prodej přestal mít zájem a Plushenko's, podnik, který nedávno zesnulý Andrej Plušenko vybudoval doslova z ničeho, by se obrátil v prach. Jeho odkaz by zůstal nenaplněn.

A Paša by přišel o poslední možnost, jak zachránit rodinnou firmu.

Mohl jí věřit? Tím si právě nebyl jistý.

Nepochyboval o tom, že ta data mu z počítače ukradla přesně z těch důvodů, které uvedla. Aby prokázala otcovu nevinu. Skoro ji za to obdivoval.

Za jejím rozvážným zevnějškem se ale skrývala divokost. Odrážela se v ohnivých záblescích, které se jí občas objevily v očích. Byla nevyzpytatelná. Cítil to.

Ne, takové ženě věřit nemohl.

Přesně za týden by mělo jednání skončit a mělo by dojít k podepsání smlouvy. Takže ho čekalo celých sedm dnů plných obav, jestli ta ženská dokáže být zticha, jestli se náhodou nestane něco, co by ji mohlo přimět zvednout telefon a zavolat Maratovým právníkům.

Pod Emilyiným nekonvenčním zevnějškem, který nedokázal zastřít ani ten fádní pracovní kostýmek, se ukrývala bystrá a zvídavá mysl. Pokud by takováto osoba z nějakého důvodu znervózněla, mohlo by to mít katastrofální následky.

Jedno staré anglické rčení říkalo: Měj vždy na dosah přátele, ještě blíž si ale drž nepřátele.

Ta obchodní smlouva pro něj znamenala všechno. *Musela* být uzavřena.

Už tomu bylo osm let, co opustil rodinu. Už bylo pozdě na to udobřit se s mužem, jenž ho vychoval jako vlastního syna, mohl ale opět vzkřísit jeho odkaz, znovu oživit jeho dědictví. Pak by mu matka možná dokázala odpustit.

A právě proto potřeboval, aby Emily zmizela…

DRUHÁ KAPITOLA

Emily se nelíbilo, jak si ji Paša zamyšleně prohlíží, jak ji se založenýma rukama doslova probodává pohledem. Ticho v místnosti by se dalo krájet.

Bylo to silně znervózňující. Skoro stejně znervózňující jako její pokus vydírat jej. Ale to se dalo pochopit, protože by ji předtím ani ve snu nenapadlo, že by se někdy mohla chtít vloupat do kanceláře nějakého miliardáře a pokusit se mu ukrást z počítače citlivá data.

Po nějaké době, která se jí zdála téměř nekonečná, se Paša naklonil dopředu a opřel se lokty o stolní desku. „Takže vy si myslíte, že mě můžete vydírat, slečno Richardsonová. Že můžete ohrozit obchod, na jehož přípravě jsem strávil dva roky." Oči se mu výhružně zaleskly. „Nehodlám vám vyhovět. Ani náhodou. Udělám to jinak. Vy, slečno Richardsonová, jednoduše zmizíte."

Prudce se napřímila a potřásla hlavou, jako kdyby si nebyla jistá, jestli se nepřeslechla. „Cože? Vy mě chcete nechat *zmizet*?"

„Nemohu připustit, abyste vyzradila tak choulostivé informace, takže potřebuji, aby se po vás na týden slehla zem." Věděl o perfektním místě, kam ji odvézt.

„To nemůžete myslet vážně."

„Vždycky mluvím vážně."

„O tom nepochybuji. Já se ale nikam odjet nechystám."

„Ale ano. Slíbím vám, že očistím jméno vašeho otce,

vy ale na oplátku musíte souhlasit s tím, že se na týden ukryjete."

Uvědomoval si, že jí za to musí něco poskytnout. A když jí tak záleželo na otcově pověsti, mohl jí vyhovět. Stejně nešlo o žádnou závratnou částku. Jen o sto padesát tisíc liber. Byl jediným člověkem, který je mohl ukrást.

Emily se pokusila utřídit si myšlenky. To, co po ní chtěl, bylo k neuvěření, z výrazu Pašovy tváře a z jeho chladných, šedých očí ale poznala, že to myslí smrtelně vážně. „Nemůžu se jen tak vypařit… Mám určité závazky…"

„Když jste vnikla do mé kanceláře s úmyslem zcizit důležité informace, tak jste na žádné závazky nemyslela."

„To je sice pravda, ale já jsem nepočítala s tím, že byste mě tady mohl přistihnout. Bylo mi řečeno, že jste odcestoval do Milána."

„Jste opravdu pozoruhodně dobře informovaná," prohlásil a ty jeho nádherné rty se roztáhly do úsměvu. *Nádherné rty? To jí zlost zatemnila mozek?* „Ale nebojte se, já už toho vašeho špicla vypátrám."

Ušklíbla se, aby mu tak dala najevo, že si to klidně může myslet. Nikdy by nevyzradila přítele, a už vůbec ne člověku tak nebezpečnému jako Paša Viršilas, který pro zábavu ničil lidem zdraví a pověst.

Paša se postavil a podíval se na hodinky. „Dávám vám pět minut, abyste se rozhodla. Nabízím vám otcovu svobodu výměnou za tu vaši."

„Kam bych ale měla jít? Nemám k dispozici žádné místo, kam bych mohla zalézt."

„O jednom místě bych věděl. Je bezpečné a dostatečně stranou."

Po těch slovech došel ke dveřím a zmizel ve svých soukromých prostorách. Nepochyboval o tom, že Emily jeho nabídku přijme. Vždyť jí nabízel přesně to, kvůli čemu sem přišla.

Vytáhl mobilní telefon a poslal své osobní asistentce mail, aby zrušila všechny schůzky, jež měl během příštích dvou dnů absolvovat. Zatímco psal, uvažoval nad tím, co je třeba udělat, aby dostal Emily ze země, a pak poslal půltucet mailů lidem a organizacím, jimž platil, aby pro něj podobné věci zařizovali.

To samozřejmě neznamenalo, že by něco *přesně takového* už někdy udělal. Pocítil jisté výčitky, rychle si však připomněl, že první ránu zasadila Emily. Vloupala se mu do kanceláře, aby ukradla firemní data, a pak se ho ještě pokusila vydírat. Neměl důvod cítit jakoukoli vinu.

Ohledně koupi Plušenkovy společnosti bylo všechno podstatné hotovo. Všechna jednání byla dotažena do konce, zbývalo už jen doladit některé detaily. Na tom právě pracovali jeho právníci. On sám musel udělat už jen jedno – přesně za týden podepsat kupní smlouvu.

Když osobně odveze Emily na Alianu, už to nebude mít na nic vliv. Do Evropy by se mohl vrátit do šestatřiceti hodin. Akorát že…

Paša neměl ve zvyku ponechávat cokoli náhodě. Cítil potřebu být tady pro případ, že by nastaly nějaké nečekané komplikace, ne na druhé straně zeměkoule s nějakou vyděračskou zlodějkou.

Rozlétly se dveře a do jeho soukromých prostor, kam neměla přístup ani jeho osobní asistentka, napochodovala Emily. „Pokud mám souhlasit se svým únosem," vychrlila ze sebe, „požaduji písemnou záruku, že mého otce zprošťujete veškerých obvinění!"

„S tím už jsem přece souhlasil."

„Ale já chci vaši *písemnou* záruku. Pochybuji, že by ještě někdy mohl začít zase pracovat, takže požaduji, abyste mu zpětně vyplatil peníze, o které od svého suspendování přišel. A taky chci, abyste mu zaplatil rozumně vysoké odstupné. Řekněme čtvrt milionu liber."

Paša potlačil nutkání rozesmát se. Ta ženská ale měla nervy! „Vaše požadavky jsou směšné."

Pokrčila rameny. „Ale já přesně tohle chci. Pokud vy přijmete mé požadavky, já přijmu ty vaše."

„Zapomínáte, že jsme v poněkud odlišné situaci. Já nejsem ten, kdo se musí obávat o otcovu budoucnost."

„To je pravda. Vy se musíte obávat ztroskotání obchodu s Plušenkem." Usmála se a zatvářila se jako nevinnost sama. „Buď přijmete mé požadavky, nebo si ty informace nenechám pro sebe. Můžeme to nazývat oboustranně prospěšnou dohodou. Nebo, pokud chcete, oboustranně prospěšným vydíráním."

Ještě nikdy nezažila, aby se na ni někdo podíval s tak hlubokým odporem. Zachvěla se, ale nesklopila oči. Bylo jí jedno, proč mu na té smlouvě tak záleží. Věděla jen to, že se nejedná pouze o obyčejnou obchodní smlouvu. Pak už zbývala jen možnost, že se ten člověk úplně pomátl. Kvůli normálnímu obchodu by totiž nikdo nebyl ochotný jít až do takovýchto krajností.

Ne. Pro Pašu Viršilase to byla z nějakého důvodu osobní záležitost. A pokud byl ochoten využít její emoce jako páku, pak i ona mohla využít ke svému, v tomto případě otcovu osobnímu prospěchu ty jeho.

Bylo na něm, jak zareaguje. Míček byl na jeho straně kurtu.

Po chvíli, jež jí připadala jako věčnost, Paša krátce přikývl. „Přijmu vaše požadavky, ale až do podpisu té smlouvy nebudete pro okolní svět existovat. Jednoduše zmizíte. Jestli se vám naskytne příležitost mluvit a budete tak hloupá, že ji využijete, naše dohoda padá a já vás dva zničím."

Paša zastavil před domem na londýnském předměstí, který Emily udala jako své bydliště.

„Vy bydlíte tady?" zeptal se překvapeně při pohledu na příjemně působící dům, imitující novogotický sloh. Takhle si její domov v žádném případě nepředstavoval.

„To je otcův dům," odvětila. „Já mám svůj vlastní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Uvězněná v Karibiku**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.